

INDEX.

TRACTATUS DE BONITATE ET MALITIA ACTUUM HUMANORUM SEQUITUR.	1	Articulus V. — Utrum in actu exteriori formaliter, et per prius sit bonitas, et malitia, quam in actu interiori.	55
DISPUTATIO XI. — De bonitate, et mali- tia actuum interiorum et, exteriorum.	1	Variæ sententiæ.	56
Articulus I. — Utrum bonum, et malum morale sint differentiæ per se actus interioris voluntatis.	1	Resolutio ex D. Thoma.	57
Solvuntur argumenta.	7	Corollaria ex dictis.	69
Articulus II. — An recte explicaverit D. Thomas principia ex quibus sumit- tur bonitas actus interioris, scilicet, ex objecto, ex ratione, ex lege æterna, ex intentione, ex voluntate divina.	15	Solvuntur argumenta.	72
Qua ratione dicatur bonitatem, et mali- tiam actus interioris non dependere a circumstantiis, sed ab objecto.	15	Articulus VI. — Quid addat malitia ex- terior ad interiorem : quid eventus sequens : quid multiplicatio actuum.	79
Quid sit dependere bonitatem actus a ratione, a lege, a voluntate Dei, ab intentione recta.	20	Corollaria ex dictis.	86
Articulus III. — Quomodo intentio in sua bonitate, et malitia dependeat ex bonitate, et malitia electionis, vel e- contra.	26	Breviter pro præsentis materia.	95
Intentio ex prava electione vitiatur ; electio prava ex bona intentione mi- nuitur, sed non totaliter bonificatur.	26	Solvuntur argumenta.	99
Quantitas, et magnitudo intentionis, et finis quomodo communicetur elec- tioni, et mediis.	39	DISPUTATIO XII. — De conscientia.	106
Articulus IV. — Qua ratione teneatur homo conformari voluntati divinæ.	41	Articulus I. — Quid, et quotuplex sit conscientia.	106
Conformitas ad volitum formale semper haberi debet.	41	Divisio conscientiæ.	112
Conformitas ad volitum materiale Dei non semper debet dari in nobis, sed aliquando.	44	Articulus II. — Quomodo conscientia erronea obliget, vel excuset. Quid sit supponendum.	116
Quomodo sit conformitas ad voluntatem Dei, ut effectivam.	54	Conscientia erronea in qua vi obliget.	120
		Conscientia erronea quomodo excuset.	127
		Articulus III. — Quomodo practice sit judicanda conscientia probabilis, et secura.	128
		Quid in particulari inspiciendum, ut formetur segura conscientia.	133
		Quid de probabilitate ex principiis ex- trinsecis.	138
		Quomodo possint contrariæ opiniones esse probabiles.	141
		Articulus IV. — Quæ conscientia sit deponenda et deformanda, et quo- modo.	144
		Duo supponenda.	144
		Quibus principiis utendum est pro de- ponenda conscientia.	145
		Depositio conscientia dubiæ, scrupulo- sæ, erroneæ.	151

Articulus V. — De conscientia in particulari. Et primo de conscientia principis.	159		
Quid de formatione conscientiae principis.	159		
Articulus VI. — Quid de conscientia subditi, et aliquorum ministrorum.	176		
Quid sit considerandum in formanda conscientia subditi.	177		
Quid de iudice, avvocato, medico.	179		
Quid de ministro sacramentorum.	187		
—			
TRACTATUS DE PASSIONIBUS, HABITIBUS, ET VIRTUTIBUS.	194		
QUÆSTIO XXII.			
Summa litteræ.	194		
Passiones in communi, earumque numerus.	194		
QUÆSTIONES XXIII, XXIV et XXV.			
Numerus passionum, et ordo earum.	195		
Quæritur primo, quod sint passiones in appetitu.	195		
Secundo, quomodo sumatur distinctio passionum per contrarietatem.	195		
Tertio, an distinguantur passiones, et actus appetitus, quando contrarietatem non habent inter se, et unde id proveniat.	196		
Quarto, quomodo distinguantur passiones secundum rationem boni et mali moralis.	201		
Quinto, quem ordinem servant passiones inter se.	202		
QUÆSTIONES XXVI, XXVII, XXVIII et XXIX.			
Passiones in speciali.	204		
Amor et odium.	204		
Quæritur primo, circa amorem quoad genus, an sit passio: quoad speciem subalternam, an sit passio concupiscibilis: quoad differentiam ultimam, an sit idem quod dilectio.	204		
Secundo, quomodo dividatur amor in amorem concupiscentiæ, et amicitiae.	205		
Tertio, quæ sint causæ amoris, ex quibus scilicet oritur, aut nutritur amor.	206		
Quarto, qui sint effectus amoris.	207		
Quinto, quid sit odium, et a quo causatur.	208		
Sexto, an possit aliquis habere odio se ipsum, veritatem, et res in universali.	209		
QUÆSTIO XXX.			
Desiderium, seu concupiscentia.	209		
Quæritur primo, quid sit concupiscentia, et ad quem appetitum pertineat.	209		
Secundo, quomodo distinguantur concupiscentiæ naturales a non naturalibus.	210		
A QUÆSTIONE XXXI, usque ad XL.			
Delectatio, et tristitia.	211		
Quæritur primo, quid sit delectatio, an sit passio solum pertinens ad appetitum sensitivum; et quomodo differat a gaudio.	211		
Secundo, quænam sint majores delectationes, spirituales, an corporales: et in ipsis corporalibus, cujus sensus delectationes sint majores, tactus, an visus.	213		
Tertio, de causis delectationis, quænam sint, et an recte numerentur.	213		
Quarto, qui sint effectus delectationis.	215		
Quinto, quomodo delectationibus conveniat ratio mali, vel boni, aut etiam optimi.	215		
Sexto, quid sit tristitia, an sit passio, an dolor, an contraria delectationi.	216		
Septimo, quæ sint species tristitiæ.	217		
Octavo, quæ sint causæ tristitiæ.	217		
Nono, qui sint effectus tristitiæ.	217		
Decimo, quæ sint remedia tristitiæ.	217		
Undecimo, quomodo in tristitia inveniatur bonitas, et malitia.	219		
QUÆSTIO XL.			
Spes, et desperatio.	220		
Quæritur primo, an spes formaliter pertineat ad vim apprehensivam, vel appetitivam: et si pertineat formaliter, quomodo, et per quas conditiones, seu rationes distinguatur a desiderio, et ab aliis passionibus.	220		
Secundo, an spes sit in brutis.	225		
Tertio, quid sit desperatio, et quomodo contrarietur spei.	225		
Quarto, quæ sint causæ moventes ad spem.	225		
Quinto, qui sint effectus spei.	226		
QUÆSTIONES XLI, XLII, XLIII, XLIV.			
Timor.	226		
Quæritur primo, quid sit timor, et quæ ejus species.	226		
Secundo, quod sit objectum timoris.	227		

Tertio, an amor boni, et defectus potestatis sint causa timoris.	228	Articulus I. — Explicatur ratio, et natura habitus.	242
Quarto, qui sint effectus timoris.	228	Ratio habitus est penes convenientiam, vel disconvenientiam ad subjectum primo, et per se.	242
QUÆSTIO XLV.			
Audacia.	229	Articulus II. — Quod sit subjectum habitus.	253
Quæritur primo, quomodo audacia se habeat ad timorem, et spem.	229	Qui habitus sint in Angelis.	263
Secundo, quæ sit causa, et quis sit effectus audaciæ.	230	Articulus III. — Esse difficile mobile est differentia essentialis habitus respectu dispositionis.	270
QUÆSTIONES XLVI, XLVII, XLVIII.]			
Ira.	230	Articulus IV. — Utrum habitus operativi influant in substantiam actus: an solum in modum.	276
Quæritur primo, quid sit ira, et in quo appetitu sit.	230	Habitus acquisiti influunt effective cum potentia in operationem.	276
Secundo, an ira sit naturalior concupiscentia.	231	Habitus influunt in totam entitatem actus sub modo adjuvandi, et determinandi potentiam.	280
Tertio, quid sit gravius et pejus, odium, an ira.	231	Solvuntur argumenta.	286
Quarto, an ira dicatur esse cum ratione, et erga homines, ad quos est justitia.	232	Articulus V. — Quid de augmento extensivo habituum.	293
Quinto, quæ dicantur species iræ.	232	Datur augmentum in habitibus.	294
Sexto, quæ sint causæ iræ.	233	Augmentum extensivum est intrinsicum, non additione qualitatis, sed modi.	295
Septimo, qui sint effectus iræ.	234	Habitus supernaturales, et virtutes morales non augentur extensive.	303
QUÆSTIO XLIX.			
De habitibus in generali quoad eorum substantiam.	235	Articulus VI. — Quid de augmento intensivo habituum.	315
Summa litteræ.	235	Articulus VII. — Expediuntur difficultates circa utrumque augmentum extensionis, et intensionis.	328
QUÆSTIO L.			
De subjecto habituum.	237	Articulus VIII. — Quid de generatione, et corruptione habituum notandum sit.	344
Summa litteræ.	237	Inquires primo, an omnes habitus generentur per plures actus; an vero possit unico actu generari habitus: et quinam isti sint.	344
QUÆSTIO LI.			
De causa habituum quantum ad sui generationem.	238	Secundo, quando multiplicatis actibus generatur habitus, quid producant, aut faciant singuli actus in subjecto.	352
Summa litteræ.	238	Tertio, circa diminutionem, et corruptionem habitus, quot modis habitus corrumpatur.	361
QUÆSTIO LII.			
De augmento habituum.	239	QUÆSTIO LV.	
Summa litteræ.	239	De virtutibus quantum ad suas essentias.	371
QUÆSTIO LIII.			
De corruptione, et diminutione habituum.	240	Summa litteræ.	371
Summa litteræ.	240	QUÆSTIO LVI.	
QUÆSTIO LIV.			
De distinctione habituum.	241	De subjecto virtutis.	371
Summa litteræ.	241	Summa litteræ.	371
DISPUTATIO XIII. — De habitibus in communi.	242	DISPUTATIO XIV. — De essentia virtutis in communi.	372
		Articulus I. — Utrum habitus operativus sit essentialis genus virtutis.	372

- Quid de sententia patris Vazquez. 379
 Articulus II. — Utrum differentia constitutiva virtutis sit illa particula operativus boni, vel illa qua nullus male utitur. 385
 Virtus etiam moralis formaliter est operativa. 385
 Non potest virtus inclinare ad malum. 389
 Quid de concursu virtutis ad actum ex sola circumstantia, aut ignorantia malum. 394
 DISPUTATIO XV. — De subjecto virtutis. 404
 Articulus I. — Utrum potentiae spirituales, intellectus, et voluntas sint subjectum virtutum. 404
 Articulus II. — Utrum in appetitu sensitivo sint virtutes morales, et quænam sint. 416
 Quæ virtutes sint in appetitu sensitivo. 422
 Solvuntur argumenta. 426
- QUÆSTIO LVII.
- De distinctione virtutum intellectualium. 432
 Summa litteræ. 432
- A QUÆSTIONE LVIII usque ad LXI.
- Summa harum quæstionum. 433
- QUÆSTIO LXII.
- De virtutibus theologis. 435
 Summa litteræ. 435
 DISPUTATIO XVI. — De distinctione virtutum. 436
 Articulus I. — Quomodo virtutes intellectuales distinguantur. Et primo de habitu principiorum. 436
 Duo notabilia. 436
 Habitus primorum principiorum est acquisitus. 439
 Articulus II. — De modo quo acquiritur habitus principiorum. 449
 De pluralitate habituum primorum principiorum. 453
 Articulus III. — Quid de habitu sapientiae, et scientiae. 460
 Inquires primo de ipsa sapientia, quid sit: et an sit species condistincta a scientia, vel sub illa contenta. 460
 Secundo, quomodo sapientia dicatur attingere principia aliarum scientiarum. 463
 Articulus IV. — De divisione virtutis intellectualis practicae in artem, et prudentiam. 466
 Inquires primo, quomodo isti habitus sint virtutes intellectuales. 467
- Secundo, quæ sit differentia potissima inter artem et prudentiam, quæ sunt virtutes practicae. 469
 Tertio, quomodo ars, et prudentia influant in suos effectus, et actiones, an solum moraliter, an etiam physice. Et quid sit ille modus operandi artificiose, et prudenter. 474
 Quarto, quomodo intelligatur divisio artis in liberales, et mechanicas, et in quo præcipue differant. 474
 Articulus V. — Quid de distinctione, et unitate prudentiae, et virtutum moralium. 477
 Inquires primo, an divisio virtutum in intellectuales, et morales sit univoca, vel analogica. 477
 Prudentia est una, et virtutes morales plures. 480
 Secundo, quomodo intelligatur quod prudentia sit una virtus, et sufficiat ad moderandas omnes virtutes morales, quæ sunt in voluntate: ipsæ vero virtutes morales plures sint. 480
 Quid de divisione virtutum moralium inter se. 484
 Tertio, ex quibus principiis sumatur distinctio virtutum moralium. 484
 Quarto, quot sint species virtutum moralium in specie atoma: et quot in genere subalterno. 487
 Articulus VI. — Quid sint virtutes cardinales, quid purgatoriae, purgati animi, et exemplares. 488
 Principalitas virtutum cardinalium unde sumatur. 489
 Virtutes cardinales solum reperiuntur in virtutibus moralibus. 492
 Virtutes cardinales conveniunt univoce in genere prædicabili cum aliis virtutibus; analogice in genere causativo, seu regulativo. 495
 Virtutes cardinales solum sunt quatuor. 498
 Virtutes politicae, purgatoriae, purgati animi et exemplares quomodo differant. 502
 Articulus VII. — An virtutes morales infusæ dentur in nobis. 509
 Solvuntur argumenta. 517
 DISPUTATIO XVII. — De proprietatibus virtutum. 524
 A quæstione LXIV D. Thomæ, usque ad LXVII inclusive. 524
 Articulus I. — Quid sit virtutes consistere in medio, et quibus virtutibus id conveniat. 524
 Medium quotuplex sit, et circa quid ponatur. 524
 Recessus a medio an semper sit peccatum. 525

- Quæ virtutes proprie dicantur consistere in medio. 527
 Articulus II. — Quomodo sit connexio in virtutibus. 531
 Præsupposita certa. 532
 Punctus difficultatis, et resolutio. 533
 Dubium primum, an virtutes acquisitæ morales sint inter se connexæ, ita ut qui habet unam habeat reliquas. 534
 Dubium secundum, quomodo intelligendum sit, istas virtutes connexionem habere, ita quod simul sint in subjecto. 543
 Virtutes morales infusæ connexæ sunt cum charitate. 546
 Virtutes acquisitæ essentialiter possunt esse virtutes sine charitate, non perfective. 548
 Articulus III. — Quomodo virtutes dicantur inter se æquales, vel inæquales. Inæqualitas comparativa inter virtutes expenditur. 554
 Quæ sit perfectior species in quolibet genere virtutum. 556
 Articulus IV. — Quid de duratione virtutum. 563
 De donis. 567
- QUÆSTIO LVIII.
- De donis. 572
- QUÆSTIO LIX.
- De beatitudinibus. 572
- QUÆSTIO LX.
- De fructibus Spiritus sancti. 572
 DISPUTATIO XVIII. — De donis Spiritus sancti. 573
 Articulus I. — Quid de istis donis Spiritus sancti tradat Scriptura et quomodo de illis loquatur. 573
 Cur ista dona in Scriptura spiritus, et dona appellentur. 576
 Articulus II. — Utrum hæc dona sint habitus a virtutibus etiam infusis distincti. 581
 Dona Spiritus sancti sunt habitus. 584
 Dona differunt a virtutibus theologis, et moralibus. 587
 Solvuntur objectiones contra efficaciam rationis D. Thomæ. 592
 Articulus III. — Explicantur singula dona. Et primo de intellectu, quid sit. 603
 Donum intellectus non est simplex apprehensio terminorum tantum, sed cum aliquo iudicio. 604
 Actus doni intellectus distinctus a fidei, et aliorum donorum actibus. 614
 Quomodo iste actus distinguatur tum ab actu fidei, tum ab actibus aliorum donorum, et habituum, et circa quæ objecta versetur. 619
 Donum intellectus distinctum in patria a lumine gloriæ. 626
 Articulus IV. — Quid de dono sapientiae, et scientiae. 634
 Distinctio doni sapientiae a fide, et ab aliis donis, et habitibus ex sua formali ratione. 634
 Ad quæ objecta se extendat donum sapientiae. 646
 Quid de distinctione doni sapientiae ab aliis virtutibus, et donis. 650
 Articulus V. — Distinctio doni consilii a reliquis. 655
 Articulus VI. — Quid de donis pietatis, fortitudinis, et timoris. 665
 Pietatis donum quomodo explicandum. 666
 Donum fortitudinis quomodo a virtute distinctum. 676
 Quid de dono timoris. 682
 Articulus VII. — Utrum bene constituantur numerus septem donorum. 689
 Cur non sint pauciora dona, quam septem, expeditur. 694
 Cur non sint plura dona expeditur: et disquiritur, an omnia septem dona sint species atomæ. 696
 Articulus VIII. — Quæ sint proprietates donorum Spiritus sancti. 699
 Connexio donorum inter se, et cum charitate. 699
 Duratio donorum Spiritus sancti, etiam in patria. 707
 Æqualitas, vel inæqualitas donorum. 710
 Articulus IX. — Qui sint actus, et effectus donorum. 712
- QUÆSTIO CIX.
- De gratia. 716
 Ordo totius materiae. 716
 Articulus I. — Utrum homo sine gratia aliquod verum cognoscere possit. 717
 Articulus II. — Utrum homo possit velle, et facere bonum absque gratia Dei. 718
 Articulus III. — Utrum homo possit diligere Deum super omnia ex solis naturalibus sine gratia. 718
 Articulus IV. — Utrum homo sine gratia per sua naturalia, legis præcepta implere possit. 718
 DISPUTATIO XIX. — De necessitate gratiae respectu operum quoad substantiam naturalium. 719
 Articulus I. — Jaciuntur fundamenta, et præsupposita totius materiae. 719

- Articulus II. — Utrum ad cognoscendas veritates naturales speculativas, et practicas sit necessaria aliqua gratia. 723
Solvuntur argumenta contra dicta. 729
Solvuntur argumenta contra dicta. 732
Articulus III. — Utrum sit necessaria specialis gratia ad quodcumque opus morale naturalis ordinis, et ad quamcumque tentationem vincendam. 736
Solvuntur argumenta. 743
Articulus IV. — Utrum dilectio Dei super omnia, victoria gravis tentationis, et alia opera difficilia virtutum indigeant speciali gratia Dei. 746
Solvuntur argumenta. 754
Articulus V. — Utrum ad totam legem implendam, et omnes tentationes superandas, requiratur specialis gratia. 757
Solvuntur argumenta. 757
Sequitur explicatio litteræ D. Thomæ. 759
DISPUTATIO XX. — De necessitate gratiæ supernaturalis ordinis ad opera supernaturalia. 760
Articulus I. — Utrum omnis actus præparans ad gratiam, sive proxime, sive remote, indigeat gratia supernaturalis ordinis. 760
Solvuntur argumenta. 763
Solvuntur argumenta. 766
Articulus II. — Utrum reparatio a peccato quoad omnes effectus suos requirat gratiam supernaturalem. 771
Solvuntur argumenta. 774
Articulus III. — Utrum ad evitanda omnia peccata mortalia, et venialia, sit necessaria gratia supernaturalis. 775
Solvuntur argumenta contra dicta. 777
Sequitur explicatio litteræ D. Thomæ. 781
DISPUTATIO XXI. — De necessitate gratiæ ad operandum in homine justificato. 781
Articulus I. — Utrum homo justificatus indigeat speciali gratia, sicut et non justificatus ad bene operandum, et evitandum peccata. 781
Articulus II. — Utrum ad perseverandum usque in finem, sit necessaria gratia specialis. 785
- QUÆSTIO CX.
- De gratia quantum ad ejus essentiam. 790
DISPUTATIO XXII. — De essentia, et quidditate gratiæ. 790
Articulus I. — Utrum quidditas gratiæ consistat in formali participatione divinæ naturæ. 790
Articulus II. — Utrum gratia distinguitur realiter a charitate, et cæteris virtutibus. 796
Solvuntur argumenta. 799

QUÆSTIO CXI.

- De divisione gratiæ. 801
DISPUTATIO XXIII. — De gratia actuali, ejusque divisione. 802
Articulus I. — Quid sit gratia operans, et excitans. 802
Solvuntur argumenta. 809
Articulus II. — Quid sit gratia cooperans, et adjuvans in gratia actuali. 812
Solvuntur argumenta. 819
DISPUTATIO XXIV. — De gratia sufficienti, et efficaci. 821
Articulus I. — Quid sit gratia sufficiens, et utrum omnibus hominibus semper detur. 822
Articulus II. — Utrum gratia efficax intrinsece distinguatur a sufficienti, et ab intrinseco sit infallibilis. 828
Solvuntur argumenta. 834
Articulus III. — Quomodo gratia efficax ab auctoribus explicetur. 836
Solvuntur argumenta. 843

QUÆSTIO CXII.

- De causa gratiæ. 849
DISPUTATIO XXV. — De causa principali, effectiva, et dispositiva ad gratiam. 849
Articulus I. — Utrum implicet creaturam aliquam esse causam principalem gratiæ, et habituum supernaturalium. 849
Solvuntur argumenta. 852
Articulus II. — Exponitur illa propositio: Facienti quod in se est Deus non denegat gratiam. 853
Articulus III. — Utrum homo possit scire certo, vel conjecturaliter, se esse in gratia. 855

QUÆSTIO CXIII.

- De justificatione. 859
Articulus I. — Utrum justificatio impii sit remissio peccatorum. 859
DISPUTATIO XXVI. — De remissione peccatorum. 860
Articulus I. — Quid includatur in conceptu remissionis peccati. 860
Articulus II. — Utrum sine aliqua mutatione intrinseca in anima possit fieri remissio peccatorum. 862
Articulus III. — Utrum remissio peccati sit mutatio distincta ab infusione gratiæ, et justificatione. 863
Sequitur explicatio litteræ D. Thomæ. 866
DISPUTATIO XXVII. — De forma justificante. 866

- Articulus I. — Utrum aliquis actus elicitus ab homine, vel habitus operativus possit esse forma justificans. 866
Articulus II. — Utrum de potentia absoluta possit remitti peccatum sine aliqua intrinseca mutatione, et effectu Dei gratuito. 873
Articulus III. — Utrum gratia, et peccatum possint esse simul saltem de potentia absoluta. 881
Sequitur explicatio litteræ D. Thomæ. 882
DISPUTATIO XXVIII. — De dispositione ad justificationem. 883
Articulus I. — Quid includatur in dispositione requisita ad justificationem, idem remota, quam proxima. 883
Articulus II. — Utrum ultima dispositio ad gratiam procedat effective a gratia habituali. 889
Articulus III. — Utrum justificatio impii sit maximum opus Dei. 896
Articulus IV. — Utrum justificatio impii sit opus miraculosum. 896
- QUÆSTIO CXIV.
- De merito, quod est effectus gratiæ cooperantis. 898
DISPUTATIO XXIX. — De quidditate, et conditionibus requisitis ad meritum. 899
Articulus I. — Explicatur distinctio meriti de condigno, de congruo, et conditiones utriusque. 899
Articulus II. — Utrum retributio meritorum in Deo sit actus alicujus justitiæ, et quænam illa sit. 904
Sequitur explicatio litteræ D. Thomæ. 911
DISPUTATIO XXX. — De principio meriti ad vitam æternam. 911
Articulus unicus. — Utrum requiratur aliquis influxus, vel motus charitatis, virtualis, vel formalis, ut actus sint meritorii. 912
Sequitur expositio litteræ D. Thomæ. 919
DISPUTATIO XXXI. — De objecto meriti. 920
Articulus I. — Utrum sine exceptione sit verum, quod prima gratia non possit cadere sub merito. 920
Articulus II. — Unde proveniat, quod homo non possit mereri alteri primam gratiam, nec sibi reparationem post lapsum. 928
Solvuntur argumenta. 929
Articulus III. — Utrum donum perseverantiæ in hac vita possit cadere sub merito. 930

